

Ἀρβανιτιά μᾶς πλάκωσε, θέλει νὰ μᾶς σκλαβώσῃ,
Ἐς τὸ Τεπελένι νὰ μᾶς πᾶῃ, ν' ἀλλάξωμε τὴν πίστιν.»
Ὁ Κουτσονίκας χούτιαζεν ἀπὸ τὸν Ἀρβίτικον.
— «Μὴν τὸ φοβᾶσαι, πᾶππαδῶ! Ἐστὸ νόῦ σου μὴν τὸ βάνης!
Τώρα νὰ ἰδῆς τὸν πόλεμον, τὰ Κλέφτικα τουφέκια,
Πῶς πολεμοῦν ἡ κλεφτουριά, κ' αὐτ' οἱ Κακοςουλιῶτες!»
Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὴ συντυχιά δὲν εἶπε,
Νὰ ἰδῆς τοὺς Τούρκους κ' ἔφυγαν πεζοῦρα καὶ καβάλλα·
Ἄλλοι ἔφυγαν, κ' ἄλλοι ἔλεγαν· «Πασσᾶ μ', ἀνάθεμά σε!
Μέγα κακὸ μᾶς ἤφερες τοῦτο τὸ καλοκαίρι·
Ἐχάλασες τόση Τουρκιὰ, σπατῖδαις κι' Ἀρβανίταις!»
Κι' ὁ Μπότσαρης ἐφώναζε μὲ τὸ σπαθὶ ἔσ' τὸ χέρι,
«Ἐλα πασσᾶ! τί κάκισες, καὶ φεύγεις μὲ μεντίλι;
Γύρισ' ἐδῶ, ἔσ' τὸν τόπο μας, ἔσ' τὴν ἔρημην τὴν Κιάφαν,
Ἐδῶ νὰ στήσῃς τὸ θρονί, νὰ γένῃς καὶ Σουλτάνος.»

114.

Η ΔΕΣΠΩ.

— «Ἀχὸς βαρὺς ἀκούεται, πολλὰ τουφέκια πέφτουν.
Μήνα σὲ γάμο ρίχνονται; μήνα σὲ χαροκόπι;
— «Οὐδὲ σὲ γάμον ρίχνονται, κι' οὐδὲ σὲ χαροκόπι.
Ἡ Δέσπω κάνει πόλεμο μὲ νύφαις καὶ μ' ἀγγόνια.
Ἀρβανιτιά τὴν πλάκωσε ἔσ' τοῦ Δημουλά τὸν πύργο.
— «Γεώργαινα, ῥῆξε τ' ἄρματα' δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ Σοῦλι.
Ἐδῶ ἔσαι σκλάβα τοῦ Πασσᾶ, σκλάβα τῶν Ἀρβανίτων.
— «Τὸ Σοῦλι κι' ἂν προσκύνῃς, κι' ἂν τούρκεψεν ἡ Κιάφα,
Ἡ Δέσπ' ἀφένταις Δεῖπιδαις δὲν ἔκαμε, δὲν κάνει.»

